

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ :

Ἑξωτερικοῦ :

Ἑτησία δρ. 8,—

Ἑτησία φρ. 10,—

Ἑξάμηνος 4,50

Ἑξάμηνος 5,50

Τριμήνος 2,50

Τριμήνος 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἑσωτερ. λ. 10. Ἑξωτερ. λ. 15

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδός Εὐρυπιδίου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 20^{ος}

Ἐν Ἀθήναις, 15 Δεκεμβρίου 1912

Ἔτος 35^{ον}.—Ἀριθ. 3

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΤΖΟΚΕΪ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α' (Συνέχεια)

— Γιές ! ἀπεκρίθη ὁ μικρὸς τζόκεϋ ἀδιστάκτως, εἶμαι εὐχαριστημένος. Φαίνεται καλὸς ἄνθρωπος.

Ὁ Λωζέν δὲν ἠμπόρεσε νὰ μὴ γελάσῃ μὲ τὴν εἰλικρινῇ καὶ ἀφέλῃ αὐτῆν ἀπάντησιν.

— Ναί, εἶπεν, ἐλπίζω ὅτι θὰ συνεννοούμεθα πολὺ καλὰ οἱ δύο μας. Τὸ μόνον εἶνε, ποῦ δὲν ξεύρω καλὰ καλὰ τί νὰ σέ κάμω... Δὲν μοῦ χρειάζεται μικρὸς λακές.

Ἀκούσας τὴν λέξιν «λακές», ὁ Μπόμπης ἀνῶρθωσε τὸ σωματάκι τοῦ ὑπεργράνως καὶ ἀνέκραξε μὲ ἀγανάκτησιν :

— Ὁ Μπόμπης εἶνε τζόκεϋ ! ὄχι λακές !

— Καλὰ, καλὰ, ἀπεκρίθη ὁ δοῦς γελῶν πάντοτε. Μπορεῖ νὰ ἔχῃς δίκιο. Θὰ σέ κάμω τζόκεϋ. Αἱ ἵπποδρομιαί δὲν εἶνε ἀκόμη ἐν χρήσει εἰς τὴν Γαλλίαν, ἀλλὰ θὰ φέρω ἐγὼ αὐτὴ τὴ μό-

δα... Αὔριον θὰ μιλήσω εἰς τὸν κόμητα Δαρτουᾶ καὶ εἰς τὴν Αὐτῆς Μεγαλειότητα, τὴν Βασίλισσαν Μαρίαν Ἀντουανέτταν. Θὰ εὐχαριστηθῇ πολὺ ποῦ θὰ εὕρῃ νέαν εὐκαιρίαν διὰ νὰ διασκεδάσῃ... Λοιπόν, σύμφωνα, μικρὲ Μπόμπη, θὰ εἶσαι ὁ τζόκεϋ μου καὶ θὰ καβάλικεύῃς τὰ ἵπποδρομικά μου ἄλογα... ὅταν θ' ἀποκτήσω. Πρὸς τὸ παρόν, πῆγαινε νὰ κοιμηθῇς, γιὰτὶ θὰ εἶσαι κουρασμένος' εἶνε τέσσαρες μετὰ τὰ μεσάνυχτα καὶ σὲ λίγο θὰ ξημερώσῃ.

Ὁ Μπόμπης δὲν ἐπερίμενε νὰ τοῦ τὸ ξαναποῦν. Ἐπήδησεν εἰς ἕνα καναπέν, ἐξηπλώθη ἐπ' αὐτοῦ ἀνέτως, λέγων γκτουτ-μπάϊ, ἔπειτα ἔκλεισε τὰ μάτια καὶ ἀπεκοιμήθη ἀμέσως.

Ὁ δοῦς Λωζέν, ἐπιθυμῶν νὰ κάμῃ τὸ ἴδιον, ἐπῆρεν ἕνα κερὶ ἀπὸ τὸ τραπέζι καὶ ἐξῆλθε διὰ νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν κοιτῶνα τοῦ.

Βαδίζων εἰς τὸν σκοτεινὸν καὶ παγωμένον διάδρομον, ἐψιθύριζε :

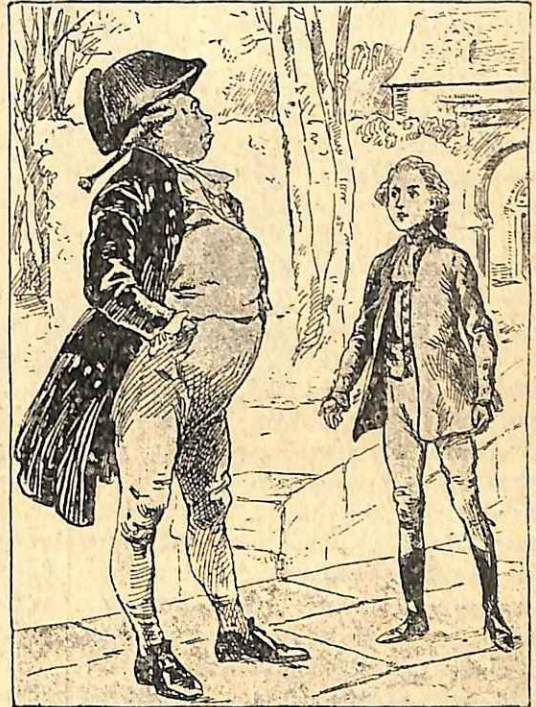
«Τὶ διάβολο ἤθελε νὰ πῇ, ἐκεῖνο τὸ κτήνος, ὁ Καλιόστρος, μὲ τὴν ἱστορίαν τοῦ ἐξαφνικοῦ μου θανάτου, ἀπὸ τὸν ὁποῖον θὰ μὲ σώσῃ τάχα αὐτὸ τὸ παιδί!.. Ὁρισμένως ὁ παρλατάνος αὐτὸς δὲν εἶνε καθόλου εὐχάριστος καὶ δὲν θὰ τὸν ξαναπροσκαλέσω εἰς τὸ δεῖπνον.

ΚΕΦΑΛ. Β'

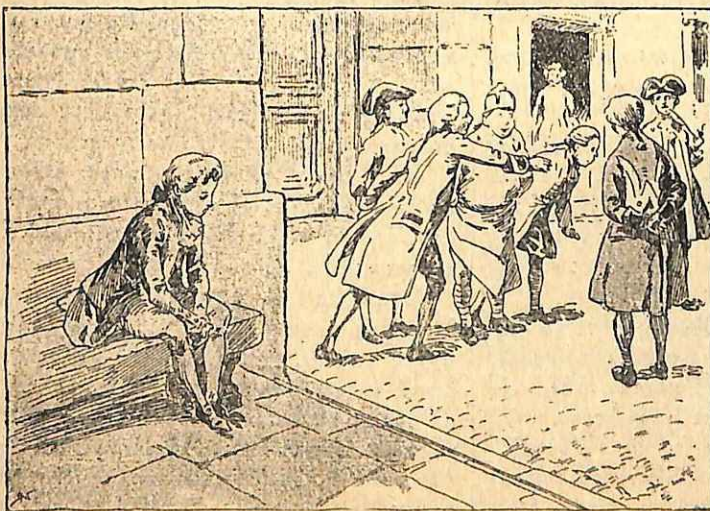
ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΜΠΟΞ

Ὁ Μπόμπης στενοχωρεῖται.

Ὁλίγας ἑβδομάδας μετὰ τὴν φοβεράν χειμερινὴν νύκτα, κατὰ

«Θέλεις ἐργασίαν ;» (Σελ. 22, στ. 6')

«Κυττάξατέ τον πῶς κάθεται ὀλομόναχος εἰς μίαν ἄκραν...» (Σελ. 22, στ. α')

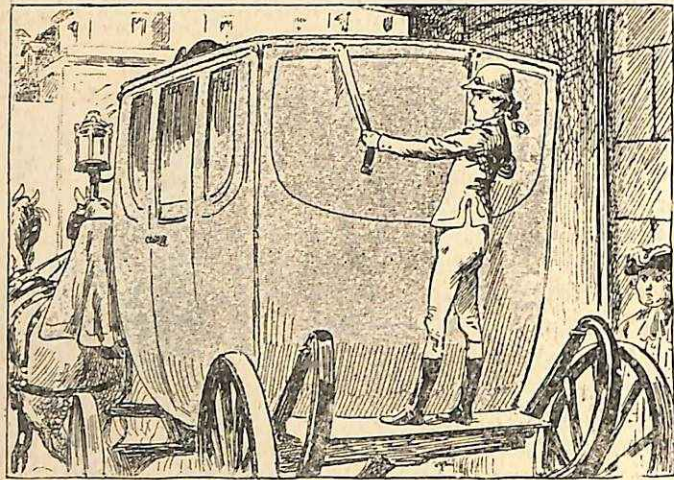
τὴν ὁποίαν συνέβησαν ὅσα διηγήθημεν ἀνωτέρω, ἐπανευρίσκομεν τὸν φίλον μας μικρὸν τζόκεϋ εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ ἰδιοῦ μεγάρου τῶν Βερσαλλιῶν, ὅπου εἶδανεν τοὺς πτωχοὺς ἐκείνους ἀνθρώπους τοῦ λαοῦ ζητοῦντας προσωρινὸν ἄστυλιν.

Ἦτο περίπου ἡ ἐνδεκάτη ὥρα τῆς πρωίας· ὥρατος ἀνοιξιάτικος ἥλιος ἐπλημμυροῦσε τὴν αὐλὴν καὶ ἀνέλυε τὰς χιόννας τὰς συσσωρευμένας εἰς τὰ ἄκρα, τελευταία ἵχνη τοῦ μακροῦ χειμῶνος, ὁ ὁποῖος ἐφαίνετο ὅτι ἐπὶ τέλους θὰ ἐφύγεν. Ὅλον τὸ προσωπικὸν τοῦ μεγάρου, λακέδες, ἵπποκόμοι, μάγειροι καὶ θυρωροί, ἦσαν συνηθροισμένοι καὶ ἀπελάμβανον παιδρὸι τὰς πρώτας ἐκείνας θερμὰς ἀκτῖνας, συνομιλοῦντες, φλυαροῦντες ἢ παίζοντες.

Δὲν ἦτο, βλέπετε, πολὺ βαρεῖα ἡ ὑπηρεσία εἰς τὸ μέγαρον τοῦ Λωζέν· οἱ ὑπηρετὰι εἶχον καὶ ὥρας ἀναπαύσεως, ὁ δὲ Μπόμπης εἶχε πράγματι τύχην νὰ

πέση εις τόσον καλόν κύριον. Ἐν τούτοις, ἐκ πρώτης ὄψεως, ὁ ἴδιος δὲν ἐφαίνετο συμμερίζομενος αὐτὴν τὴν γνώμην. Κυριάζατε τον πῶς κάθηται ὀλομόναχος εἰς μίαν ἄκραν, σιωπηλὸς καὶ μελαγχολικός. Ἐχεῖ τὸ ὕψος πολὺ λυπημένον καὶ δὲν λαμβάνει διόλου μέρος εἰς τὰ παιγνίδια καὶ τὰς διασκεδάσεις τῶν συναδέλφων του.

Ποῖος ὁ λόγος αὐτῆς τῆς μελαγχολίας; Μήπως, ἐπειδὴ ὁ μικρὸς Ἀγγλος δὲν ὁμιλεῖ ἀκόμη καλὰ τὴν Γαλλικὴν, οἱ συναδελφοὶ του τὸν ἀφίνουν μόνον; Ὁχι, δὲν εἶνε αὐτὸς ὁ λόγος τῆς ἀπομονώσεως τοῦ Μπόμπη. Χάρης εἰς τὰ καθημερινὰ μυστήρια, τὰ ὁποῖα, κατὰ διαταγὴν τοῦ δουκὸς, τῷ δίδει ὁ ἐπιστάτης του, ὁ μικρὸς τζόκευ ἔκαμε μεγάλας προόδους. Ὁμιλεῖ τώρα ἀρκετὰ καλὰ τὴν Γαλλικὴν, ὥστε νὰ λαμβάνῃ μέρος εἰς τὰς συνομιλίαις τῶν ὑπηρετῶν. Ἀλλ' αἱ φλυαρίαι ἐκεῖναι καὶ αἱ κακολογίαι δὲν τὸν ἐνδιέφερον διόλου. Ἐν τούτοις τὸ προσωπίκόν, ὀλίγοντερον δύσκολον ἀπὸ τὸν μικρὸν Ἀγγλον,

«Μετ' ὀλίγον ὁ φίλος μας ὁ Μπόμπη ἐφθάνεν εἰς τὸ Τριανόν...»
(Σελ. 23, στ. α')

δισκεδάσε πολὺ μὲ τὰς διηγῆσεις μερικῶν ὑπηρετῶν ἀκολουθῶν, περὶ τοῦ τελευταίου χοροῦ τῆς Ὀπερας, ὅπου πρότινων ἡμερῶν εἶχον συνοδεύσῃ τὸν δούκα. Οὕτως, ὁ ὑψηλὸς ἐκεῖνος Ζασμέν, ἀφοῦ τοῖς ἐξηγήσεν, ὅτι κάθε ζεύγος ὄφειλε νὰ προσωποποιῇ μίαν παροιμίαν, τὰ περιέγραψε κατόπιν ἕνα-ένα.

Ἡ κυρία Μαρινύ, παραδείγματος χάριν, εἶχεν ὡς καθαλλιέρον τὸν κ. Σαὶν Ζουλιὲν μετημφισμένον εἰς ἀράπην. Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν, τοῦ ἐσκοπούεζε τὸ πρόσωπον μὲ τὸ μαγδύλι τῆς, τὸ ὅποιον φυσικὰ ἐμαύριζε, χωρὶς ν' ὀσπρίξῃ τὸ πρόσωπον τοῦ καθαλλιέρου. Τοῦτο εὐόμαινε: «Τὸν ἀράπην κι' ἂν λευκάνῃς, ἀδικα τὸν κόπο χάνεις».

Μετὰ αὐτὰ οἱ ὑπηρεταὶ ἐγελοῦσαν, ὅχι ὁμῶς καὶ ὁ Μπόμπης. Αὐτὸς, ὡς εἴπαμεν, ἐπροτιμοῦσε νὰ ρεμβάζῃ ὀλομόναχος εἰς μίαν ἄκραν καὶ νὰ συλλογίζετ' αὐτὴν νέαν του κατὰστασιν, ἀφ' ὅτου, χάρις εἰς τὴν κακοτυχίαν τοῦ λόρδου Πέρου, ἀνῆκεν εἰς τὸν οἶκον τοῦ δουκὸς Λωζέν.

Ἀς εἴπωμεν εὐθὺς ἀμέσως, ὅτι ὁ Μπόμπης δὲν ἦτο ἐνθουσιασμένος ἀπὸ αὐτὴν τὴν κατὰστασιν. Πορὰ τὰς υποσχέσεις, τὰς ὁποίας τῷ εἶχε κάμῃ τὴν νύκτα τοῦ περιφύμου ἐκείνου παιγνιδίου,

ὁ δούξ ἐφάνετο λησμονῶν τελείως τὸν μικρὸν του τζόκευ.

Ἀλλ' ὡστε ὁ Λωζέν ποτὲ σχεδὸν δὲν ἦτο εἰς τὸ σπῆν. Πότε εἰς τοὺς στρατώνας τοῦ συντάγματός του, πότε εἰς τὴν μικρὰν οἰκίαν, τὴν ὁποίαν εἶχεν εἰς τὰ περίχωρα τῶν Παρισίων, μόνον κατὰ διαλείμματα σπάνια ἐνεφάνιζετο εἰς τὸ μέγαρον τῶν Βερσαλλιῶν.

Αἱ συνήθειαι αὐταὶ ἤρσαν πολὺ εἰς τοὺς ἄλλους ὑπηρετας, οἱ ὅποιοι ἐπωφελούντο τῆς ἀπουσίας τοῦ κυρίου των διὰ νὰ μὴ κάμουν τίποτε ὅχι ὁμῶς καὶ εἰς τὸν Μπόμπην, ὁ ὁποῖος ἦτο δραστήριος, εὐφυὴς καὶ ἐλάτρευε τὸ ἐπάγ-

βλέπομεν τώρα μόνον του, παράμερα, νὰ συλλογίζεται καὶ ν' ἀπορῇ διὰ χιλιοστήν φράν, διὰ τί τάχα νὰ τὸν ἀποσάσῃ ἀπὸ τὸν καλὸν του κύριον ὁ Γάλλος ἐκεῖνος εὐπαιρίδης, ἀφοῦ δὲν εἶχε σκοπὸν νὰ χρησιμοποίησῃ τὴν ἱκανότητά του.

Καὶ ὁ μικρὸς τζόκευ κατηρᾶτο τὴν ἡμέραν, κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ λόρδος Πέρου εἶχε τὴν ἀτυχὴ ἰδέαν νὰ τὸν πάρῃ μαζί του εἰς τὸ Παρίσι. Ἐνεθυμῆτο μὲ νοσταλγίαν τὸ μικρὸν χωρίον Οὐίμπλινγτον εἰς τὰ περίχωρα τοῦ Λονδίνου, ὅπου εὕρισκοντο οἱ σταῦλοι τοῦ γηραιοῦ Τσάρλεϋ καὶ ὅπου εἶχε διέλθῃ τὰ παιδικὰ του χρόνια. Ἐπανεβλέπε τὸ κόμμου, δηλαδὴ τὴν ἀπέραντον πρασινὴν πεδιάδα, ἢ ὁποία ἐκτείνεται μέχρι τοῦ Πύτνεϋ, τεμνομένη ἀπὸ δρόμους καὶ μονοπάτια, ἐπὶ τῶν ὁποίων εὐεταὶ γλῶσση βελουδίνη. Ἐκεῖ πέρα, μέσα εἰς τὴν συστάδα τῶν δένδρων, εἶνε τὸ χωρίον μὲ τὸν κατωφερῆ του δρόμον, μὲ τὸ καμπαναριό του, μὲ τὸν μύλον του, καὶ τέλος, μὲ τοὺς σταῦλους τοῦ Τσάρλεϋ, καὶ μικρὰ χαμηλὰ σπιτάκια, ἐκεῖ ἔξω, ἀνάμεσα εἰς τὰ λειβάδια ὅπου τρέχουν καὶ βόσκουν τὰ ὄραϊα ἄλογα. Πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του παρουσιάζετο ἡ συμπαθητικὴ μορφή τοῦ χονδρῶ Τσάρλεϋ, τοῦ διδασκάλου του, μὲ τὴν κοντὴν πίπαν εἰς τὸ στόμα, μὲ τὸ μαστίγιον εἰς τὸ χέρι, ἐπιβλέπωντος τὴν ἐργασίαν μὲ αὐστηρότητα ἀλλὰ καὶ μὲ δικαιοσύνην.

Ἐπειτα ἐνεθυμῆτο τοὺς φίλους του, τοὺς συμμαθητάς του, τοὺς μικροὺς Πόμπην καὶ Μπέμπην, μὲ τοὺς ὁποίους ἐπαίξε κρηκετ ἀφοῦ ἐτελείωνε τὸ μάθημα τῆς ἱππασίας καὶ τὴν μίστρες Τσάρλεϋ, τὴν σεβασμίαν σύζυγον τοῦ ἀρχι-ἱπποκόμου, ἢ ὁποία ἐφώναζε πάντα ὅτι ἔπιναν πολὺ τσάι καὶ ἔκαιγαν πολλὰ κερία!

Ἄ, ἦτο ὄραϊα ζωὴ ἐκεῖνη! Ἀλήθεια, ὁ Τσάρλεϋ εἶχε βρῆναι τὸ χέρι καὶ ἡ ἄκρα τοῦ μαστιγίου του ἔτισυζε συχνὰ τὰ ποδαράκια ἢ διδασκαλία του ὁμῶς ἦτο καλὴ. Ὁ διδασκαλὸς τὸν ἀγαποῦσε καὶ πολλάκις τοῦ εἶπεν ὅτι θὰ ἐγίνετο λαμπρὸς τζόκευ, διότι εἶχε ὅλα τὰ ἀπαιτούμενα προσόντα.

Καὶ τώρα τὸ ὄραϊον αὐτὸ ὄνειρον ἐτελείωσε! ὅλα αἱ ἐλπίδες του ἐχάθησαν, ἐπειδὴ ὁ λόρδος Πέρου ἔχασεν εἰς τὰ χαρτιά!...

Ἦτο λοιπὸν καταδικασμένος, ἀλήθεια, νὰ περάσῃ ὅλην τὴν ζωὴν, ἀργὸς καὶ ἀχρηστός, εἰς τὴν μελαγχολικὴν ἐκείνην οἰκίαν τῶν Βερσαλλιῶν, μὲ τοὺς βχναύστους καὶ κτηνώδεις ἐκείνους λακέδες, οἱ ὅποιοι δὲν ἔκαμναν ἄλλο παρὰ νὰ πρῶγουν, νὰ πίνουν καὶ νὰ φλυαροῦν;

Καὶ ὁ μικρὸς Ἀγγλος, διὰ τὸν ὅποιον κανεὶς δὲν ἐφρόντιζε, κατελαμβάνετα ὁ-

λίγον κατ' ὀλίγον ἀπὸ τὴν εἰδικὴν ἐκείνην ἀσθένειαν τοῦ τόπου του, ἢ ὁποία ἐνομάζεται σπλήν, (spleen).

Ζητοῦν τὸν Μπόμπην εἰς τὸ Τριανόν.

Εἰς τὸ σημεῖον αὐτὸ εὕρισκοντο οἱ σκέψεις του, ὅταν ζωερὸν κτύπημα ρόπτρου ἐσεῖσε τὴν ἐξώθυον.

Μετὰ τὸν κρότον αὐτὸν, ὅλον τὸ ὑπηρετικὸν ἐξηφανίσθη ὡς σμήνος στρουθίων. Οἱ ὑπηρεταὶ τοῦ κ. Λωζέν ἐπρόσεχαν πολὺ νὰ μὴ συλληφθῶν ἐπ' αὐτοφώρῳ ἀπὸ κανένα ἐπισκέπτην τοῦ κυρίου των ἀργοσχολοῦντες. Οἱ μάγειροι ἔτρεξαν εἰς τὰ καζάνια των, οἱ λακέδες καὶ οἱ σταυλῖται ἐχώθησαν εἰς τοὺς σταύλους, ὁ δὲ θυρωρὸς, δράξας τὸ δόρυ του, ἐπέειπε νάνοιξῃ τὴν θύραν, ἀφοῦ ἐβεβώθη ὅτι ἡ τάξις ἐθασιλευεν εἰς τὸ μέγαρον.

Ὁ παράκαιρος ἐπισκέπτης ἦτο ἀπλῶς στατα ταχυδρόμος τοῦ κυρίου δουκὸς Λωζέν, ὁ ὁποῖος ἤρχετο φέρων διαταγὴν τοῦ κυρίου του, νὰ στείλουν ἀμέσως εἰς τὸ Τριανόν τὸν ὀνομαζόμενον Μπόμπην.

Τοῦτο ἦτο ἀρκετὰ παράδοξον ἄλλ' ἐφάνη ἀκόμη περισσότερο, ὅταν ὁ ἀπεσταλμένος προσέθεσεν:

— Ὁ Ὑψηλότατος αὐθέντης μας διατάσσει νὰ φορέσῃ ὁ Μπόμπης τὴν κομψότεραν του στολὴν Ἀγγίλου τζόκευ.

Τὶ ἦτο πάλιν ἡ νέα αὐτὴ ἰδιοτροπία τοῦ πλουσίου ἐυπατρίδου;

Ὁ ἐπιστάτης ἐπαίξε τὸ κεφάλι του διὰ νὰ λύσῃ τὸ αἰνίγμα, ἀλλ' αὐτὸ δὲν τὸν ἐμπόδιζε νὰ βιάξῃ τὸν μικρὸν:

— Ἐλα, κάμε γρήγορα, ντύσου! σὲ χρειάζονται σὴν Αὐλή!.. Μὰ τί νὰ σὲ κάμουν, Θεέ μου, τί νὰ σὲ κάμουν!

Ἐνῶ ὁ Μπόμπης ἐνεδύετο βιαστικὰ τὴν ἀγαπημένην του στολὴν, ὁ ἐπιστάτης διέτασσε νὰ ζεύξουν μίαν ἄμαξαν, διὰ νὰ φθάσῃ ὁ μικρὸς γρηγορώτερον.

Μετ' ὀλίγον τῶντι ὁ φίλος μας ἐφθάνεν εἰς τὴν δεινδροστοιχίαν, τὴν καταλήγουσαν εἰς τὸ ὑπόστεγον τοῦ Τριανόν, ὅπου ἐστάθμευον αἱ ἄμαξαι τῆς Αὐλῆς.

Ἐπιθέσεις καὶ ἀντεπίθεσις

Ἡ ἀφίξις τοῦ τζόκευ τοῦ κ. Λωζέν ἔκαμνε αἰσθητὴν εἰς τὸν κύκλον τῶν λακέρων καὶ τῶν ἀμαξηλατῶν, οἱ ὅποιοι ἐχάρησαν διότι τοῖς ἐδίδετο ἀφερμὴ διασκεδάσεως εἰς τὰς μακράς, πληγτικὰς ὥρας τῆς ἀναμονῆς των. Ἀμέσως τὸν περιεστοίχισαν, τὰ δὲ ἀστεῖα καὶ τὰ πειράγματα ἐπῆραν δρόμον.

— Χά, χά, κυριάζετε αὐτὸν τὸν μακαρά!

— Ἀπορηγνίτικος εἶνε;

— Μὰ τί παριστάνεις εἰς, παιδί μου;

— Εἶνε ὁ τζόκευ τοῦ κ. Λωζέν.

— Τζόκευ χωρὶς ἄλλο, ὡς αἶ!

— Νὰ σοῦ ὁσῶς τὸ μπαστούνι μου,

νὰ τὸ καθαλλικέψῃς;

— Ὡ, ὦ, τὸν κατέργαρο!.. ἐπού-

λησε τὰς οὐρὰς τοῦ φράκτου του!..

Ὁ Μπόμπης ἀντέταξε κατ' ἀρχὰς εἰς τὰ πειράγματα αὐτὰ τὴν μεγαλητέραν ἀπάθειαν. Χωρὶς ν' ἀποκρίνεται λέξιν, ἐπεριπατοῦσεν εἰς τὸ μέσον τοῦ κύκλου, τὸν ὅποιον ἐσχημάτιζαν περὶ αὐτὸν οἱ ὑπηρεταί, καὶ ἐφάνετο ὡς μὴ ἀκούων καὶ μὴ ἐννῶν τὰ λεγόμενα.

Ἡ στάσις αὐτῇ, ἀντὶ νὰ τοὺς ἀφελίστῃ, ἐξῆψεν ἐτι μάλλον τὸν φιλοσκόμμου οἰστρον τῶν χυδαίων ἐκείνων ἀνθρώπων.

Μεταξὺ αὐτῶν, διεκρίνετο διὰ τὴν λύσσαν του κάποιος ὀνομαζόμενος Λωράν, δευτέρος ἀκόλουθος τοῦ μορκεσίου Κονφλάν. Ἦτον ἕνας μακρολεγκας, ἀσχημος, ἀλλοιῶθρος, κακός, τὸν ὅποιον ὅλοι ἐγνώριζαν καὶ ἐφοβούντο.

Βλέπων αὐτὸς ὅτι τὰ λόγια δὲν κατάρθωναν ν' ἀποσπάσουν τὸν μικρὸν Ἀγγλον ἀπὸ τὴν ἀπάθειάν του, ἀπεφάσισε

«Τοῦ ἐκατάφερε δύο γροθιές εἰς τὸ πρόσωπον...» (Σελ. 29, στ. α')

νὰ προστρέξῃ εἰς τὰ ἔργα. Καὶ πλησιάζας σιγά-σιγά τὸν Μπόμπην ἀπὸ πίσω, ἤρπασε τὸ νασκέτον του καὶ τοῦ τὸ ἐχάσεν ὡς τ' αὐτὰ.

Ὁ Μπόμπης ὠχρίασε. Στραφεὶς ἀποτόμως καὶ ἐννοήσας ἀμέσως ποῖος ἦτο ὁ ὑβριστής, ὤρμησεν ἐναντίον τοῦ Λωράν, προτείνων τὸν γρόνθον καὶ ὀρθῶν τὸ σῶμα ἐπὶ τῶν μικρῶν ἀλλὰ δυνατῶν του ποδῶν, εἰς τὴν τελείαν στάσιν τοῦ πυγμάχου, τὴν ὁποίαν τοῦ εἶχε μάθῃ ὁ διδασκαλὸς του Τσάρλεϋ.

Γέλια ἐμέθυμα, μπράβο καὶ οὐρρά ἐχαιρέτησαν τὴν γενναίαν αὐτὴν στάσιν τοῦ παιδίου.

(Ἐπεται συνέχεια)

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΠΡΟΕΟΡΤΙΑ

Ἀγαπητοί μου, ΛΗΣΙΑΖΟΥΝ αἱ μεγάλαί μας ἐορταί, τὰ Χριστούγεννα, ἢ Πρωτοχρονιά. Καὶ τίποτε ἄλλο ἂν δὲν μᾶς τὸ ἐλεγε, θὰ ἐφθάναν νὰ μᾶς προειδοποιήσουν αἱ βιτρίναι τῶν ἀθηναϊκῶν μαγαζιῶν, στολισμέναι ἀπὸ τῶρα ἐορτασίμως μὲ χίλια δὺο στιλπνά, λαμπρὰ καὶ ὡραία πράγματα.

Πόσα παιδιά, ὅταν ἐπιστρέφουν ἀπὸ τὸ σχολεῖον, σταματοῦν ὥρες ἀπέξω ἀπὸ τὰς ἐλκυστικὰς αὐτὰς ἐκθέσεις! Πόσα παιδιά ἐμάτιασαν κηρὸν τὸ δωρὸν των καὶ παρακαλοῦν ὄνον τὸν μπαμπά ἢ τὴν μαμμὰ νὰ τοὺς τὸ ἀγοράσουν! Ὑπάρχουν ὁμῶς καὶ παιδιά τοῦ ματιάζουν δῶρα εἰς τὰς βιτρίνας, ἀλλὰ χωρὶς καμμίαν ἐλπίδα νὰ τ' ἀποκτήσουν... Καὶ σέτος εἶνε πάρα πολλὰ τὰ λυπημένα αὐτὰ παιδιά... Εἶνε, βλέπετε, ὁ πόλεμος, ποῦ ἐπῆρε τοὺς ἀνδρας, τοσους πατέρας, τοσους μεγαλητέρους ἀδελφούς, τόσα σιτηρίματα οἰκογενειῶν. Ἄλλοι ἐσκοτώθησαν, ἄλλοι εἶνε πληγωμένοι, ἄλλοι πολεμῶν ἀκόμη εἰς τὴν Ἡπειρον ἄλλοι φρουρεῦν τὰ καταληφθέντα μέρη. Ἠλπίζαμεν ὅτι πρὶν ἀπὸ τὰ Χριστούγεννα θὰ ἐτελείωναν ὅλα καὶ οἱ ἐπίστρατοι θὰ ἐπέστρεφαν νὰ ἐορτάσουν εἰς τὰ σπιτία των. Ἀλλὰ, καθ' ὅλα τὰ φειγόμενα, ὁ πόλεμος θὰ ἐξακολουθήσῃ καὶ οἱ γενναῖοί μας θὰ κάμουν Χριστούγεννα καὶ Πρωτοχρονιά εἰς τὸ στρατόπεδον. Μὲ τί καρδίαν πλέον νὰ ἐορτάσουν ἐδῶ οἱ ἐρημοὶ δικοὶ των καὶ μὲ τί χρήματα νὰγοράσουν δῶρα διὰ τὰ παιδιά; Πτωχαὶ οἰκογένηται, καὶ μάλιστα καὶ μετὰ βίας θὰ τὰ ἐκατάφερναι, ἂν αἱ περιστάσεις ἦσαν ὀμαλαί, τί θελεῖτε νὰ κάμουν τώρα μὲ τὴν φρουρτικὴν αὐτὴν εὐρήνη;.. Ἄ, ὅχι, αἱ ἐορταί μας δὲν θὰ εἶνε πολὺ φαιδραὶ φέτος!.. Οὕτε εἰς τὸ στρατόπεδον, ὅπου οἱ στρατιῶται θὰ ἐνθυμοῦνται μὲ πόνον τοὺς προσφιλεῖς των ἀπόντας. Ἄν πῆτε δὲ καὶ δι' ἐκείνας ποῦ ξεύρουν πλέον ὅτι δὲν θὰ τοὺς ξαναῖδουν, ἀλλοίμονον! αὐταὶ θάργῃσουν πολὺ νὰ ἰδοῦν φαιδρὴν ἐορτήν... Εἶνε ἀλήθεια, ὅτι πλούσιαι καὶ φιλόανθρωποι κυρίαι τῆς πόλεως μας κάμνουν ἐράνους, διὰ νὰ χαρίσουν δῶρα καὶ γλυκίσματα εἰς τὰ παιδιά τῶν πτωχῶν ἐπι-

Ιδε τον 'Ο-
δηγόν του

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομη-
τού, Κεφ. Β

ΠΡΟ ΤΗΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΧΑΙΡΕ, ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ! χαίρε, περιζήτητος της προσφυλίας μας Μακεδονίας νύμφη! είσαι πολύ ωραία, ώστε να προσελκύεις τα βλέμματα πολλών αράγων διατί, όταν σε παρατηρώ, θλίβεται η ψυχή μου, πτωχή περισσότερο προσβεπομένη υπό του αετού της Αυστρίας; διατί;

Τώρα μόλις το έννοω καλώς· είνε διότι άνωθεν της ωραίας μορφής σου βλέπω εξέχοντα τα Τουρκικά τεμένη· είνε διότι από καιρού εις καιρόν η άπαισία του Χόντζα φωνή ταράσσει την ήρεμίαν σου, προξενούσα θλίψεις παρομοίας με εκείνας της οποίας η φωνή του κόρακος προκαλεί εις τας καρδιάς.

Τζαμιά! και Χόντζα! εις την Μακεδονίαν μας! Τουρκοί ακόμη εις την χώραν του Φιλίππου και του 'Αλεξάνδρου; δι' αυτό ένόμισα, ότι ήκουσα την νύκτα φωνήν θλιβεράν, παραπονουμένην και στενάζουσαν;

Και έκλαυσα· έκλαυσα, γλυκειά μου Μακεδονία, διά την δέσμευσίν σου, έθρηνησα την άοπτήσαν έλευθερίαν σου και πικρόν παραπονόν εξέηλε των χειλέων μου. "Αχ! διατί η μήτηρ σου 'Ελλάς να μη δύναται να σε βοηθήση, να σε έλευθερώση, θραύουσα τας αλυσίδας, αίτινες περιβάλλουσιν το χαριτόβρυτον σώμά σου; ναί διατί; διατί;

Μη απέλπίζεσαι όμως· έλπίζω ότι θα έλθη ημέρα χαράς και διά σέ· η γη του 'Αλεξάνδρου μας δεν είνε προσωρισμένη να παρέχη τά θέληγιά της εις τους Τουρκοίς.

Και τώρα, χαίρε Θεσσαλονίκη! μετά λύτης σε αποχαιρετώ, εύχομένη να σ' επανιδώ έλευθέραν.

(Εκ του ήμερολογίου μου, πρό δύο μηνών)

Δαρνοστεφής Σημαία

ΟΙ ΝΙΚΗΜΕΝΟΙ ΤΙΜΟΥΝ ΤΟΝ ΝΙΚΗΤΗΝ

'Απέθανεν ο 'Ιωακείμ, ο άρχηγός του 'Ελληνικού Γένους, και όλος ο κόσμος έθρήνησε τον θάνατον του άγιου άνδρός. "Ητο βασιλεύς, μονάρχης, και ερχεν ως υπηκόους όλα τα μέλη της μεγάλης ορθοδόξου εκκλησίας. Είχε τον θρόνον του εις τό Φανάριον, έν αυτή τη πόλει του Κωνσταντινου, και ήτο οίονει ο τοποτηρητής του άποφρανισθέντος Βυζαντινού Θρόνου.

'Απέθανε! Και την κηδείαν του παρηκολούθησαν όλοι οι χριστιανοί της Κωνσταντινουπόλεως, ορθόδοξοι και μη, και τας τιμάς, τας ύστάτας, απέδωσαν τω νικητή οι ήττηθέντες.

Βεβαίως νικητής ήτο ο 'Ιωακείμ, διότι η νίκη του 'Ελληνικού στρατού είνε νίκη του 'Εθνους μας, είνε η επικράτεια της εθνικής μας ιδέας. 'Ο δε Πατριάρχης είνε ο εθνάρχης μας.

Και η τύχη, σκληρά και ειρωνική, ήθέλησεν αυτοί οι νικημένοι, αυτοί οι όποιοι έκυψαν πρό του σταυρού και του πεπωμένου, να τιμήσουν τον ιερών νεκρόν έως την τελευταίαν των κατοικιών.

Βασιλεύς των Βαλκανίων

Η ΝΥΚΤΑ

Νύκτα βαθεία! Μά ωσαν λυχνάρι

Τήν γη φωτίζει το φεγγάρι

'Από τον αίθριον ουρανόν

'Στό φως του ή σκιές μας μεγαλώνουν,

Όσαν κηλίδες κάτω άπλώνουν

'Στό έδαφος το φωτεινό.

'Η νύκτα! Τι περίσσειες ώρες

Π' άργουκιά σ' όλες της χώρες!

Λες και κοιμάται η γη βαρεία

Και με τα ουράνια ένα χρώμα

'Εχει τάτελειωτο το χώμα,

Κι' άκούς βοές από μακριά.

Είνε η στιγμή που η άθωότης

Γέρνει τώραίο πρόσωπό της

Μές το Όσοι την άγκαλιά,

Γι' αυτό τάστέρια τρεμοδούουν,

Γι' αυτό από πάνω άγρυπνούν

'Ός να 'εμπήσουν τα πουλιά.

Κύμα

ΧΑΡΕΣ ΠΟΥ ΧΑΝΟΝΤΑΙ

Χαρούμενο το παιδάκι έτρεχε στο δάσος με το καλάθι του, να μαζέψη άγριόρροδα, για τη γιορτή της αδελφής του που ήταν εκείνη την ημέρα. Πέρασε το μεγάλο δρόμο, γύρισε ένα μικρό μονοπάτι και τέλος βγήκε σ' ένα ροδοφυτεμένο δρομάκι. Ρόδα πολλά και μυροδάτα άνθιζαν στους φράχτες. 'Ο ήλιος δεν είχε ακόμα ανατείλει, και η πάχνη που τη νύκτα είχε πέσει ήταν ακόμα σαν μαργαριτάρια στα τριαντάφυλλα. Μόλις ρόδιζε ο ουρανός πίσω απ' τα βουνά και τα πουλιά ψέλνανε μεσ' ετής φυλλωσές γλυκά τραγούδια. Το παιδάκι έτρεξε χαρούμενο στα ρόδα. 'Αγκυλώθηκε ένα-δυο φορές μά τι πειράζει αυτό για την αδελφούλα που τόσο αγαπά. Το καλάθι γέμισε, μά το παιδάκι εξακολουθούσε να κόβη. Τέλος πήρε το καλάθι του και τα κομμένα ρόδα που δεν χωρούσαν μέσα, και γύριζε σπίτι. 'Ο ήλιος όμως είχε πιά βγί και το παιδάκι σκέφθηκε να πάη μέσ' απ' το δάσος, για να μην πηγαίνει μέσ' ετών ήλιο πολλήν ώρα. Δοξοδρόμησε λοιπόν λίγο και βγήκε στο δάσος, το σκιερό και μεγάλο. 'Εκεί, λίγο με τα λουλούδια και της πεταλούδες, λίγο με το ρυάκι, έχασε την ώρα του, και άμα κατάλαβε πως ήταν άργα πήρε πάλι το δρόμο του για το σπίτι. Βγήκε από το δάσος χαρούμενο για τη χαρά που θα προξενούσε στην αδελφούλα του. 'Όταν

όμως από μακριά άσπριζαν τα πρώτα σπύτια του χωριού, τρομερή καλοκαιρινή βροχή άρχισε να πέφτει. Το παιδάκι, τρομαγμένο, θέλησε να προφυλάξη τα τριαντάφυλλα του απ' τη βροχή, αλλά δεν το κατώρθωσε. Και σε λίγο όλα τ' άγριόρροδα ξεφύλλισαν στα χέρια του. Χωρίς να συλλογιστή τον πολύ δρόμο που είχε να κάνει, έτρεξε πίσω στους φράχτες· μά κ' εκεί δεν υπήρχαν πιά παρά μόνο οι γυμνοί κάλυκες των ρόδων... Τι κρίμα!...

'Ανακία

ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

Βαρύς, σάν μακρινή βροντή, ο ήχος του κανονιού ταράζει την νύκτα. Με τον τρεμουλιαστό και κυλιστό ήχο λές και σჩίζεται ο πέπλος της νύχτας, κάτω από την ανατολή.

'Ο πρωϊνός αέρας, ανατολικός, φυσά σιγανός και κουνά τα κυπαρίσσια, μαύρα και μελαγχολικά σάν φάσματα γυμμένα στη δύση.

'Ο ήλιος, άργα χρυσίζει τα παράθυρα της Σταμπουλ, που φαίνεται ναχωμένη ακόμη στής νύχτας το σκοτάδι. Και το κανόνι βροντά άδιάκοπα, σ' ένα θέλη να ξυπνήση την Πόλη απ' το σκοτάδι της λήθης.

Σημαία του 'Αβέρωφ

ΑΝΕΚΔΟΤΟΝ

Φρειδερίκος ο Β' είχε καλέσει εις γεύμα, μεταξύ άλλων, και τον μουσικόν 'Ιωάννην Κουάνς, επί του πινακίου του όποιον έθεσε μίαν σημείωσιν.

'Ο Κουάνς την έλαβε, την ανέγνωσεν ήσυχώς και έτοιμάζετο να την θέση εις το θυλάκιόν του, όταν ο Φρειδερίκος έρωτῇ αὐτόν τι εἶρε. Και ο Κουάνς απαντῇ: «Εἶδον μίαν σημείωσιν, που λέγει: ο Κουάνς είνε ο πρώτος Γάι-δαρος του Κόσμου, Φρειδερίκος ο Δεύτερος».

Δουξ της Σπαρτης

ΠΑΙΔΙΚΑ ΠΝΕΥΜΑΤΑ

— 'Ο Διδάσκαλος: — Τάκη, όταν η λήγουσα είνε μακρά, η προπαράληγουσα τι παθαίνει;

'Ο Τάκης, μετά σκέψιν: — Γίνεται κοντή.

'Εσάλη υπό του Μέλλοντος Ναυτόπαιδος

Τεχνολογία.

Κραυγή Νίκης, αναγνώσκουσα: — Της παιδείας η μὲν ρίξα πικρά....

'Ο Διδάσκαλος: — Της παιδείας... γιατί γράφεται με έξιλον ίωτα;

Κραυγή Νίκης: — Πρόσεξε και θά το εύρης.

'Ο Διδάσκαλος: — Πρόσεξε και θά το εύρης. Ποία είνε η ρίξα της παιδείας;

Κραυγή Νίκης, θριαμβευτικῶς: — Πικρά!!!

'Εσάλη υπό της Μελαχροινής 'Ελληνοπούλας

ΤΟ ΠΡΟΝΟΜΙΟΝ ΠΑΡΑΤΕΙΝΕΤΑΙ ΕΠΙΣΗΣ ΚΑΙ Η ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΗ ΚΛΗΡΩΣΙΣ

'Επειδή πολλοί από τους συνδρομητάς μας του έξωτερικού και ιδίως της Τουρκίας, αποκλεισμένοι ένεκα του πολέμου δεν ήμπούσαν ν' ανανεώσουν την συνδρομήν των έντός της προθεσμίας, το προνόμιον της έκπτώσεως των τόμων παρατείνεται χάριν αὐτῶν μέχρι της 31ης Δεκεμβρίου έ.έ. 'Όλοι οι μέχρι της ημέρας εκείνης έγγραφόμενοι, ή ανανεούντες την συνδρομήν των, ήμπορουν ν' αγοράσουν τους τόμους των ετών 1899—1905 (τιμωμένους αντί δρ. 7.) και τους τόμους των ετών 1906—1912 (τιμωμένους αντί δρ. 8.) μόνον αντί δρ. αχμ. 7 τεσσάρων ν.έ.α.σ.τ.ν. Οι προτιμωμένες χρυσόδετους τόμους προσθέτουν δρ. 3 διά τα δευτικά έκάστου τόμου. Τα διαθέσιμα αντίτυπα είνε πενήντα έξ έκάστου τόμου δηλαδή τέμοι έκτακτοί.

ΚΑΙ Η ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΗ ΚΛΗΡΩΣΙΣ

Χάριν των ιδίων συνδρομητῶν, και η εξαίρετική κληρώσις, ή οποία έπρόκειτο να γίνη τώρα, αναβάλλεται διά την πρώην έβδομάδα του 'Ιανουαρίου. 'Όσοι ανανεώσουν ή έγγραφούν μέχρι της 31 Δεκεμβρίου έ.έ, θά λάβουν μέρος εις αυτήν και θά έχουν την πιθανότητα να κερδίσουν την Μετοχήν της 'Εθν. Τροπέζης, με πιθανότητα κέρδους δρ. 50,000.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

'Αθήναι, 38, οδός Εὐριπίδου
την 15 Δεκεμβρίου 1912.

ΑΚΟΜΗ μίαν φοράν σς υπενθυμίζω την 31 Δεκεμβρίου. Είνε η μεγάλη ημέρα, κατά την όποιαν λήγουν αι προθεσμίας: της ανανεώσεως και της έγγραφης εις την εξαίρετικήν Κληρώσιν (της Μετοχής) και με το προνόμιον (των τόμων) της ανανεώσεως των ψευδωνύμων του 1912 διά το 1913· της αποστολής Ψηφιδελτίου και της αποστολής σημειώσεως Εὐσήμων. 'Εχετε λοιπόν το νού σας, διότι παράτασις άλλη δεν θά δοθῇ.

Τορπίλλη Βότση, τα χρήματα έλήφθησαν και σου έστειλα, ότι εξέτρες επί συστάσει. 'Αν λαμβάνης ακόμη Δελτία 'Εγγραφής, δεν έχει σημασία. Κάμνω γενικήν διανομήν, δι' όλων των φυλλαδίων του ταχυδρομείου μου, χωρίς να εξαίρω τά φυλλάδια των συνδρομητῶν που ανανεώσαν ήδη την έγγραφήν των, διότι θά έχανα καιρόν άδίκως. 'Επειτα και εις αυτούς χρειάζονται τά παραπανιστά Δελτία, διότι έγγραφουν άλλους συνδρομητάς, ξεσπαθώνοντες.

'Ελευθερωθεῖσα 'Ελλάς, σ' εύχαριστῶ διά τά καλά σου λογάνια κ' έλπίζω ότι δεν θά παύσης να μου γράφης. Κ' εγώ θά χαρώ εξίσου όταν θά εύρεθῶ εις την εύχάριστον θέσιν να σε βραδέσω. 'Αλλά... από ποίον εξαρτάται αυτό;

'Εγεις δικαίον, 'Ελληνική Στρατιέ· ο τρόπος του Δημοψηφίσματος των Ψευδωνύμων πρέπει να υπάρχει εις τον 'Οδηγόν του Συνδρομητοῦ. Κι' από του χρόνου θά υπάρχει εις ιδιαίτερον Κεφάλαιον. Δεν τόν έβαλα ως τώρα, διότι δεν έχει συστηματοποιηθῇ. Τώρα όμως το Δημοψήφισμά μας είνε συστηματοποιημένον. Περιέμενε, και όταν θά προκηρυχθῇ το νέον του 1913, θά μάθης όλους τους όρους.

Νά και το Νυχτολούλουδο, από τον παλαιόν λουλουδέριον κύκλον του 'Αργοστολίου, που έμαρνήθη γρήγορα έπειδή ήτο λουλουδένιος... Τρία χρόνια είχε να μου γράψῃ. 'Αλλ' ως έλπίζω ότι η μικρά της άνεψιά, την όποιαν άσπάζομαι, θά της διδῇ κάπου - κάπου άφορμήν να με ένθυμῇται...

Βλέπω, 'Υψηλή 'Ιδέα, ότι το ξεσπάθωμά σου πηγαίνει λαμπρά. Τώρα θά σου στέλλω καθ' έβδομάδα 25 φυλλάδια, με τας έγχαρδούς μου εύχαριστίας. 'Αν το ψευδώνυμον που θέλει η αδελφή σου, δεν το ιδῇ ανανεωμένον μέχρι τέλους Δεκεμβρίου, ως σπεύση να το καταλάβῃ πριν το ζητήσῃ άλλος, διότι, κατά τον κανονισμόν, δεν εἴμπορῶ να μη το δώσω εις όποιον το ζητήσῃ πρώτος.

Και το ιδίόν σου ξεσπάθωμα, Στρατηλάτα της Μακεδονίας, δεν πηγαίνει πολύ παρακάτω. Εις τό εξῆς θά σου στέλλω 20 φυλλάδια καθ' έβδομάδα και σ' εύχαριστῶ πολύ διά τας άόκονες ενεργείας και δι' όσα ένθουσιώδη γράφεις περί της ὕλης των εφετειῶν φυλλαδίων.

Φάν, [περιμένω την Στατιστικήν σου και σ' εύχαριστῶ διά τά συγχαρητήρια. Μου γράφεις ότι «είσαι περίεργος και θά ήθελες να γνωρίσῃς τον Τέλλον 'Αγραν και τον Δωδοπαίον, διότι είνε οι μόνοι συνδρομηταί, τους όποιους αγαπῶς χωρίς να τους γνωρίζῃς». Κάποια ψυχική και πνευματική συγγένεια βέβαια. 'Υπάρχουν όμως και τόσοι άλλοι επίσης αξιολόγητοι!

Τι εύμορφο το άρελές γραμματάκι της 'Εθνικής Παλιγγενεσίας! 'Αξίζει να διαβάσετε και σεις αυτά που μου γράφει: «Δεν φαντάζεσαι τι χαρά που έχω, γιατί γενήκαμε φίλοι. Τώρα που εἴμαστε φίλοι, κάθε μου χαρά και έντύσιον θά την λέγω εις σε. Μόλις έλαβα το πρώτο φύλλο σου, μ' ήλθε να πετάξω από χαρά. Μόλις έγεινα φίλος σου, ένόμισα ότι εγείνα άνώτερος από ό, τι ήμουν· διά τοῦτο προχέω, όταν συναντήσῃκα με τους δύο φίλους μου Χρ. και Νικ., τους είπα ότι, αν θέλουν να είνε φίλοι μου, να γίνωσι και δικοί σου φίλοι. Μετά τά σχετικά μᾶ! μᾶ! μᾶ! έπέσθσαν τέλος πάντων να γίνωσι συνδρομηταί σου, γιατί ένόμισαν απ' τά λόγια μου, ότι άλλο περιοδικό σάν τη Διάπλασι δεν υπάρχει όχι μόνον στην 'Ελλάδα, αλλά και σ' όλον τον κόσμον. Και ο μὲν Χρ. ενεγράφη, καθώς γνωρίζεις, δι' εἰς μ'ήνας· ο δὲ Νικ. μου είπε, ότι έπειδή δεν είνε το κουτάκι άκούη γεμάτο, θά έγγραφῇ μετ' όλίγον. 'Εννοια σου και θά τον πιάσω κι' αὐτόν στα δίκτυα! 'Αλλως τε δεν θά τους βιάζω, αλλά θά τους ώρελίσω πάρα πολύ. 'Η μήπως όταν τους είπα ότι είσαι το καλλίτερον περιοδικό, τους είπα ψέμματα;...»

Βεβαίως Θεόδωρε Π., εἴμπορε κανείς να ψηφίσῃ εις τον τελικόν άγῶνα χωρίς να έχῃ λάβῃ μέρος εις τους προκριματικούς. 'Εχει όμως μικρότερον πιθανότητα βραβείου εκλογέως—μολονότι δεν αποκλείεται και τό να βραβευθῇ.

'Ωραίος έπιστολῶς μου έστειλαν αὐτήν την έβδομάδα και οι εξῆς: Θυμάρι (το όποιον συλλυποῦμαι έγχαρδώς) Γαλάτεια, Λιγηρόδος της Νεολαίας (τόν όποιον ο κ. Φαίδων εύχαριστεί ιδιαίτερος διά την προσευχήν του), Φλοίσβος της Θαλάσσης, Κερκυραϊκή Αἶρα (που έχει πάλιν το ρεκόρ του ξεσπαθώματος, 50 φυλλάδια την έβδομάδα, που θέλει να τά κάμῃ 100!) 'Ελλάς του Ρήγα και ο μικρούλης μου φίλος 'Αριστοίδης Καστρι. που μου γράφει με το μολύδι και δεν βλέπει την ώρα να μεγαλώσῃ, διά να γράφῃ με πένναν και να ξεσπαθώσῃ διά την πατρίδα και διά την Διάπλασιν.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

'Εγκρίνονται: «'Ο καθήκτης μου» του Γερμανοῦ της 'Αλαμάνας—«'Αττικά βράδια» του 'Αθανασίου Διάκου—«'Η τύχη» της Ση-

μαίας του 'Αβέρωφ—'Αντίθεσις» του Στρατηλάτου Μακεδονίας—Μικρά διάφορα διάφορον.

'Απορρίπτονται: «Τά Χριστούγεννα» (στίχοι λαυθαριένοι)—«'Η χαρά των αδελφών μας» (κοινόν έλαδα τέτοια και άπερρίψα πλῆθος)—«Χριστούγεννα» (ή μίμησις άτεχνος, προπάντων υπό έποψιν στιχουργίας)—«'Ο άγνωστος» (δεν ένόησα τίποτε· έπρεπε να έχῃ κάποιον συμπέρασμα)—«Χριστούγεννα» (άπίθανον· την ημέραν των Χριστουγέννων πάντα θά είνε άνακαγχῇ.)

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδέν ψευδώνυμον εγκρίνεται ή ανανεούται, αν δεν συνοδεύεται υπό του δικαιώματος φρ. 1. Τα εγκρίνόμενα ή ανανεούμενα ισχύουν μέχρι της 30 Νοεμβρίου 1913. 'Όσα συνοδεύονται από α. ήτοι κουν εις άγόρευ, και ύσα από κ. εις κορίτσια].

Νέα Ψευδώνυμα: Μακεδονικός 'Αγών, α. (;) Πληγωμένο Εὐδανάκι, α. (;) 'Ελευθερωθεῖσα Χίος, κ. (Μ.Σ.) Χίος 'Ανέστη, κ. (Α.Β.) 'Αναγεννηθεῖσα 'Ελλάς, α. Πολυπόθητος Μακεδονία, α. (Ζήτω ή Νίκη) 'Ανακτηθεῖσα 'Ελευθερία, α. (Ζήτω ή Νίκη) Κύμα του Εὐρίπου, κ. (Ζήτω ή Νίκη) Αἰμοσταγής Κρήτη, α. (Ζήτω ή Νίκη) Συμμαχία του 1912, κ. (Δ. Π.) Τορπίλλη Βότση, κ. (Ε. Χ.) 'Αναγέννησις του 21, α. (Ζήτω ή Νίκη) 'Ελευθερωθεῖσα Μακεδονία, κ. (Δ.Ε.)

'Ανανεώσεις ψευδωνύμων: Γαλάτεια κ. 'Αισρον 'Εσπερινόν, α. 'Υψηλή 'Ιδέα κ. Φυσιολάτρεις, κ. 'Ελληνικόν 'Ιδεώδες, α. Στρατηλάτης των 'Ελλήνων α. 'Αλατοαγιάη Μεξικάνα, κ. Μακρινός Πατριώτης α. Νέα Γενεά, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρά Μυστικά επιθυμοῦν νάνταλλάξουν: η 'Ελευθερωθεῖσα 'Ελλάς (0) με Συριανήν Αἶραν, Ξανθήν Μουσμέ, Ξανθήν Πουπέ.

'Η Διάπλασις άσπάζεται τους φίλους της: Κορυθαίολον 'Εκτορα (έστειλα· αν έχῃς τίποτε καλόν διά την Σ. Συνεργασίαν, στείλέ το και δεν πειράζει.) 'Αλατοαγιάη Μεξικάνα (τόμον έστειλα· εύχαριστῶ· ναί, έμπρός, πάντοτε· έμπρός!) Συμμαχία του 1912 (έχει καλώς· ναί, ή περί ής έρωτῶς, είνε συνδρομητήρια, και από τας ένθουσιωδέστερας.) Κυπρίαν Δεσφωτίδα (πρέπει ν' ανανεώσῃς και το ψευδώνυμόν σου, αν θέλῃς να μὲ σὺς τό πάρη καμμία άλλη.) Φυσιολάτριδα, (εύχαριστῶ πολύ διά τό ξεσπάθωμά·) 'Ηλιον της 'Ελευθερίας (βραβεῖα έστειλα· χαίρω που σου άρέσει τόσον το νέον μας μυθιστόρημα.) Μικράν 'Αριστοκρατίδα (εύχαριστῶ πολύ διά τό ξεσπάθωμα και εύχομαι να έχῃ συνέχειαν· σαχλόν δεν είνε το ψευδώνυμόν σου, άλλ'· εἴμπορετς βέβαια να εύρης κανέν άλλο ωραιότερον.) Σημαίαν του 'Αβέρωφ (φωτογραφία έλήφθη· βραβεῖον έστειλα.) 'Αιστρα της 'Ελευθερίας (εύχαριστῶ πολύ· περιμένω και την φωτογραφίαν σου.) Σφριγώσαν Νεότητα (εύχαριστῶ πολύ διά τό ξεσπάθωμά· σου απήντησα εις τό προηγούμενον και σου συνιστῶ πάλιν μελέτην.) 'Εν Τούτῳ Νίκα (έστειλα.) 'Αρχαίαν Δόξαν (σιγά-σιγά, θά δυναμώσῃς.) 'Αισρον 'Εσπερινόν (εύχαριστῶ θερμώς διά τας εύχάς.) Γεφύρι της 'Αλαμάνας (που εκρύβωσι κ' αυτό όπως ο κ. Φαίδων, αλλά τώρα είνε καλλίτερα κ' έσηκώθηκε· του εύχομαι να γίνη έντελώς καλά.) Δεσφωτήν του Μισρά (εύχαριστῶ πολύ διά τό ξεσπάθωμά·) Χίος 'Ανέστη, 'Αισρηματων Τηλέγραφον, Τορπίλλη Βότση 11, Κόκκινον Πιπερίαν, κτλ. κτλ.

Εἰς όσας έπιστολάς έλαβα μετά την 15 Δεκεμβρίου, άπαντήσω εις τό προσχέξ.

ΤΟ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟΝ ΚΑΙ ΧΡΗΣΙΜΟΤΕΡΟΝ ΔΩΡΟΝ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΕΤΟΥΣ ΕΙΝΕ Ο ΝΕΟΣ ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ “ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,, ΤΟΥ 1912

Με τὰς 452 σελίδας του. — Με τὰς 650 εἰκόνας του. — Με τὸν ἀπαράμιλλον «Πέτρον Ριονσαί». — Με τὸν θαυμάσιον «Δὸν Κιχώτην». — Με τοὺς «Ἀθλοὺς τοῦ Ἡρακλέους». — Με τὸ «Παραμῦθι τῆς Ἀλεπούς». — Καὶ με χίλια δύο ἄλλα.

Τιμᾶται: **ΑΔΕΤΟΣ** δραχ. ἡ φρ. 8 — **ΧΡΥΣΟΔΕΤΟΣ** δραχ. ἡ φρ. 10

Καὶ ἀποστέλλεται ἐλεύθερος ταχυδρομικῶν τελῶν πρὸς τὸν ἐμβάζοντα τὸ ἀντίτιμον διὰ ταχυδρ. ἐπιταγῆς.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

135ος Διαγωνισμός

Λύσεων Δεκεμβρίου—Μαρτίου

(Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 3ης Φεβρουαρίου)

19. Δεξιόγραφος

Σύνδεσμος με ἀπόστροφον εἶνε τὸ ἓνα
Βάρος τὸ ἄλλο πού βαραίνει τὸν καθένα.

Αὐτὰ τὰ δύο μαζί ὅταν ἐνόνης,

Ἑλληνικὸ ποτάμι φανερόνεις.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Χίος Ἀνέστη

20. Ἀναγραμματισμός

Ὅπως εἶμαι ἂν μ' ἀφίσης,

Ἄν με ἔγης, θά κουτσαίνης.

Ἄν με ἀναγραμματίσης,

Πλοῖον φορτηγὸν κερδαίνεις.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀπελευθερωθείσης Ἑλλάδος

21. Αἵνigma

Κάποιο σπουδαῖο πρόσωπο

ἐφάνη στὰς Ἀθήνας.

Κι' ὁ κόσμος ὅλος ἔτρεψε

με δάφνας καὶ μυρσίνας.

Οἱ ποιηταὶ τὸν ὕμνησαν

κι' οἱ ῥήτορες ἐπίσης,

Μὰ ὅταν τὸ σκότος ἀρχίσει

ν' ἀπλώνεται στὴ γῆ,

Μονάχος ἔξω ἔμεινε

στῆς νύχτας τῇ σιγῇ.

—Γιατί ἔτσι τὸν ἄφισαν;

Μπορεῖς νὰ μ' ἐξηγήσης;

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ρόδου Μοσχοβόλημα

22. Δημῶδες Αἵνigma

Κόκκορος μακροποδάτος

καὶ σιδερομουστακάτος.

Κι' ἂν σὲ βάλῃ στὰ φτερά του,

χίλιοι μύριοι δὲν σὲ βγάλουν.

Ἐστάλη ὑπὸ Γιαννάκη Παπανικολάου.

23. Πυράμις

Οἱ σταυροὶ ἀποτελοῦν σοφόν.

* + * = Ἄνθος εὐώδες.

*** + *** = Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.

*** + *** = Ποταμὸς τῆς Ἑλλάδος.

*** + *** = Ἑλληνικὴ ἐπαρχία.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἀπελευθερωθείσης Μακεδονίας.

24. Ἐπιγραφή

Ο Υ Ι Ρ Υ Κ Σ

Ο Β Ο Φ Σ Α Ι

Φ Ο Σ Η Χ Ρ Α

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀγνῆς Σ. Τσολακίδου

25—28. Μαγικὸν γράμμα

Τῇ προσθήκῃ ἐνὸς γράμματος, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, εἰς ἐκάστην τῶν κάτωθι λέξεων, νάποτε-
λεσθοῦν ἄλλαι τόσαι λέξεις.

Ἄρα, Ἀτμός, Ὅρος, Ἡρα.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Σημαίας τοῦ Ἀβέρωφ

29. Διπλῇ ἀκροστιχίς

Τὰ πρῶτα γράμματα τῶν κάτωθι ζητούμε-
νων ὁκτὼ λέξεων ἀποτελοῦν καρπὸν, τὰ δὲ
τρίτα Αὐτοκράτορα.

1). Φάρμακον κοινότατον. 2). Ἀρχαία Θεά.
3). Ὀπλον τοῦ Ἡρακλέους. 4). Γεωργικὸν
ἐργαλεῖον. 5). Μουσικὸν ὄργανον. 6). Δέν-
δρον. 7). Βασιλεὺς τῆς Ἑλλάδος. 8). Ἀπο-
κοιμιστικὸν ἔσχα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Πυροφόρου Κανάρη

30. Φωνηεντόλιπον

Τν - φρνν - τ - πδ - πρν - πνσν - μγρν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἑλλάδος τοῦ Ρήγα.

31. Γεῖφος

λο λο λο λο ψε ψε ψε ψε
λο λο λο λο ψε ψε ψε ψε **Γιὰ** ψε ψε ψε ψε **Μάτα**
λο λο λο λο ψε ψε ψε ψε

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἡρώιδος τοῦ Σουλίου

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Τῇ φιλότῳ Κερκυραϊκῇ Αὔρῳ, εὐχομαι
ἀπείρους εὐχάς. — Δικηγόρος τῆς Νεο-
λαίας. (ΙΓ', 16)

Ἰδρυθὲν ἐν Χαλκίδι Σύλλογος ὀνόματι «**Νίκη**»
πρὸς εὐρυτέραν διάδοσιν τῆς φίλης «Δια-
πλάσεως». Οἱ βουλομένοι τῶν συνδρομητῶν νὰ
ἐγγραφῶσι μέλη ἀπυθρονητῶν εἰς αὐτὸν τὸν
Σύλλογον ὑπὸ τὸ ψευδώνυμον «**Αναγέννη-
σις τοῦ 21**». Αἱ δὲ συνδρομήτριαὶ ὡσαύτως
εἰς τὴν **Θερινὴν Βροχὴν**. (ΙΓ', 17)

Τοῦ Ρήγα τῶναιρο, πού τὸ καθένα Ἑλλη-
νόπουλο τὸ βλέπει τώρα ἔμπρός του,
ποῖος ἀπὸ σὰς θὰ τῇ νὰ τὸ μαυρίσῃ;

ΕΛΛΑΣ ΤΟΥ ΡΗΓΑ (ΙΓ', 18)

Ἀσπρίσατε ὅλοι τοῦ **Κανάρη τὸν Δαυλὸν**,
πού οἱ φωτιές του θάμβωσαν ὁλόκλη-
ρον τὸν κόσμον.

ΔΑΥΛΟΣ ΤΟΥ ΚΑΝΑΡΗ (ΙΓ', 19)

Εὐθέρως ὑποστηρίζωμεν Ἑλλάδα τοῦ
Ρήγα, **Εὐγενὲς Ἰδανικόν**, **Δαυλὸν**
τοῦ **Κανάρη** καὶ λοιποὺς ὑποψηφίους τρο-
παιοῦ τοῦ **Κυανοῦ Κόμματος**.

Πανελλήνιος Ἐνωσις, μετὰ 50 φίλων τῆς.

Ἑλληνοπαῖδες καὶ Ἑλληνοπούλες γενικὸν
ἄσπρισμα στήν **ΓΑΥΚΕΙΑΝ ΕΛΛΑ-
ΔΑ** καὶ **ΔΟΞΑΣΜΕΝΗΝ ΓΑΛΛΑΝΟΔΕΥ-
ΚΗΝ**.

Ἐμπρός παιδιὰ! Ἐμπρός! Γενικὸν ἄσπρι-
σμα στὸ ἐξόχως ὠραῖον ψευδώνυμον:

ΣΤΡΑΤΗΛΑΤΗΣ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ (ΙΓ', 22)

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΙΔΕΩΔΕΣ

ΥΠΟΨΗΦΙΟΝ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣ 1912

Ὅλοι Ἀσπρο!

“ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΝΙΚΗ,,

Κηρυσσόμεθα ἐνθεομὶ ὑπερασπισταὶ τοῦ
Συλλόγου «Ἀγών». — Τὸ Διοικη-
τικὸν Συμβούλιον «**Νίκης**». (ΙΓ', 24)

ΟΝΕΙΡΕΜΕΝΗ ΠΑΤΡΙΔΑ

ΥΠΟΨΗΦΙΑ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣ

ΔΙΑ ΠΡΩΤΕΙΑ (ΙΓ', 25)

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 1ου ΦΥΛΛΟΥ

(Ἰδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελ. 25)

ΑΘΗΝΩΝ: Ἑλένη Πετραλιά, Βασιλεὺς τῆς
Ρώμης, Νίτσα Σπίνη, Ν. Α. Μελισσιός, Πίπης
Α. Κουρούκλης, Χ. Ν. Χρητοδοῦλου, Δανάη Μπά-
ξερ, Θωρηκτὸν Ἀβέρωφ, Σενιευμένη Ἑλληνο-
πούλα, Χαρ. Ἀλ. Χατζηιωάννου.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Τάκης Γ. Γιαννουσῆς Ἰσμήνη Ι.
Βραχνού, Ἀναστ. Δ. Καλαμάκη, Ἑλένη Δ. Κα-
λαμάκη, Ἰωάν. Ν. Καρδαρες, Εἰρήνη Δ. Παν-
ταίου.

ΕΠΑΡΧΙΩΝ:

ΕΒΔΟΥ: Εὐστ. Θ. Ζηργάνος.
ΖΑΚΥΝΘΟΥ: Τάκης Γ. Μπαγαδάτοπουλος.
ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Μαρίκα Γ. Καρύδη, Μάρκος Να-
ξών, Σαμουὴλ Δέντε.

ΔΑΡΙΣΣΗΣ: Χ. Παντοστόπουλος, Ἰ. Ἀγορα-
στός.

ΝΑΥΠΑΛΙΟΥ: Ι. Β. Λαουράκης.
ΠΑΤΡΩΝ: Πατριὸν Ναυτοπούλου.

ΠΥΡΓΟΥ: Δημήτρα Εὐθ. Σεργιάκου, Γεωρ-
γία Δ. Φραγκοδημητροπούλου, Μαρία Π. Καρύ-
δη, Βαρβάρα Σουρή.

ΤΡΙΚΚΑΛΩΝ: Θεοδ. Ι. Ἀνδρεάδης.
ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Βασιλικὴ Κ. Τσουλουχοπούλου,

Γογούλα Ἀθ. Χριστοπούλου, Λίλκα Δ. Λαοδί-
κου, Πιπίτσα Δ. Λαοδίκου, Σωφὸν Δ. Λαοδίκου,

Καίτη Στεφανοπούλου, Παναγιωτούλα Μπουτσελή,
Καλλιόπη Ι. Οικονόμου, Αἰκατερίνη Κονδῆ, Ἀρ-
τεμισία Καρκαζή, Βαρβάρα Παναγιωτοπούλου.

ΥΔΡΑΣ: Ἀθανασία Ράλλη.

ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Πέτρος Β. Τυπάλδος.

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΙ:

BULKELEY (Αἰγύπτου): Κ. Μαργακός.
ΠΟΡΤ-ΣΑΪΔ: Ἑλένη Διακάκη, Βασίλισσα τῆς
Λήμνου, Ἑλένη Ι. Καλογέρου.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν ἐφύρντων ὁρθὴν τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα
ἐτέθησαν εἰς τὴν κληρωτὶδα καὶ ἐκκληρώθησαν οἱ
ἐξῆς δύο: **ΕΥΣΤ. Θ. ΖΗΡΓΑΝΟΣ** ἐν Βόλῳ καὶ
ΑΡΤΕΜΙΣΙΑ ΚΑΡΚΑΖΗ ἐν Τριπόλει, οἱ ὁ-
ποῖοι ἐνεγράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ τῆς ἡ-
μερομηνίας.

Πλεονάζουν δρ. 0,10 διὰ τὸν προσεχῆ Διαγών.

ΚΑΛΥΜΜΑΤΑ τοῦ τόμου τῆς Δια-

ωράσεως τοῦ 1912,

κόκκινα με χρυσὰ γράμματα, δι' ὁ-

σους θέλουν νὰ χρυσοδέσουν τὰ φυλ-

λάδιά των εἰς τὸν τόμον, εἶνε ἡδη

ΕΤΟΙΜΑ καὶ πωλοῦνται εἰς τὸ

Γραφεῖόν μας. Στέλλονται δὲ ταχυ-

δρομικῶς πρὸς τοὺς ἐμβάζοντας τὸ

ἀντίτιμον, δραχ. ἡ φρ. 1,75.